

REDACTOR RESPONSABIL
IUSTIN ARDELEAN.
 COLABORATOR PRIM:
ANTONIU POPP.
 REDACTIUNEA:
 STRADA-DOMNÉSCA (URI-UTCZA 19).

ESE TOT IN A DOUA DUMINECA.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an 1 fl. 50 cr.
 Pe $\frac{1}{2}$ an 3 fl. —
 Pe un an 6 fl. —
 Pentru streinătate, un an 15 franci.

Cătră luptătorii némului românesc.

Dedat ești tu Române, dedat la suferințe,
Căci firea cé barbară — precum te-a mălțrătat —
Te mălțrăteză și-astăzi, de și miș de căințe
Din sinul teu eșit-au și ies neincetat.

Vai! simțul mă inecă și gândul mă omoră
La faptele barbaré comise de cei răi
In contra ta, de și ađi cultura se strocórá
La tótă omenimea, la culți și nătărăi.

Nimic nu este 'n lume, nimic mai de rușine,
Decât dorinți mărețe s' oprești in sborul lor;
Nimic mai fără lege, decât când fără vine
Un popul să încercă să stingă alt popor.

De-ı drept că tóte 'n lume au capăt și sfărșire,
De unde mai departe a trece e oprit,
Atunci brave Române, ca tare-altcum de fire,
N'ai témă și de-acuma vei fi nebiruit.

Veniva încă ăia cu dor mult așteptată,
Când aspra nedreptate pe veci stearsă va fi,
Ca să mai ajungi iarăși unde-ai mai fost odată:
In drept, in libertate, — căci drept ai d'a trăi!

Nainte dar', nainte voi bravi ai Románimeı,
Bărbați demni d' așa fapte, voi falnici luptători,
Să vadă toți dușmanii, că 'n fața omenimeı
Luptați o luptă sfântă, și-ți fi nemoritori!

T. R. Cloșca.

O PĂȚANIE.

— Monolog. —
de

Don Prisăcan.

Mi se aprinde sângele in obraz de rușinea ce o
mai pății ađi după amedăđi cătră scăpătatul sórelui.
Sérman de capul meu, că multe mai dădură de el!

Acum ce se șciu face?... Unde se mă duc in
cap de nópte?... Cum se mă susțin?... Cum se-mi
termin studiile, când is încă numai iurist de primul
curs și-apoi n'am nici un sprijin din nicăiri?... Cum?...
O! cum se ies mâne in fața ómenilor!... Dómne!
ce-am potut gândi?... Ce-am făcut?!

O nătărăul de mine!

Dar altcum așa-mi trebuie; nu-mi strică asta
mie, pentrucă de când sum pe lume am fost tot la-
com pe sexul frumos, înțeleg, damicelele și damele tē-
nere și frumoșe și nu pe cele bētrâne, de și ar fi fost
acele chiar și fete in pēr dóră.

Lacomie, lacomie, réu noroc e unde te puni tu!
No, dar nu face nimic, că gāta-voiú eu și cu tine dóră
decă am gātat cu casa domnului Dr Papă-lapte.

Teribil asud -- pardon, grozav tremur. Óre unde
mi basmana, ca se-mi scutesc gātul de frig? Poftim,

eri séră încă eram in odaiă caldă inbuibat in bine
până de prisos, iar acum... afară in frig, in liber.
O libertate frumoșă ești!

Dar nu cum e asta a mea. Ce joc fatal al sortii!
Am portofoliu și n'am in el nici un crucer, ba ce-i
mai mult, sum flămēnd ca-un căne, și-apoi n'am ce
mânca. Óre ce-aș mânca?

Ce-aș mânca?! șodatecă intrebare. Māncare-aș
și pe dracul nu mai de l'aș poté prinde. Dar deo-
camdată có' se mă indop numai cu rēbdări prăjite.

Ei, se am cina de eri séră!... Ce-am și cinat
numai?...

- 1) Zamă de pătlăgele,
- 2) Puiú smăcit,
- 3) Prăjiture mărunțele,
- 4) Și vin pân la' nebunit.

Bune au fost și-ar fi bune nu-i vorbă, ci decă
nu-s, mi-oi suge buzele și-oi inghiți la ghionturi pân
mi-or eși ochii ca la broscói vara, când privesc za-
paciți și țolăniți la sóre.

Și pentru ce-s tóte aceste?

Pentrucă am călcat preceptul al IX-a. Da l'am
călcat, ci nu cu voia mea, nu, nici cu vina mea, ci
cu a ei... O Eulalia! Eulalia! ce-ai gândit se mă
prinđi in clușcă, avēnd tu barbat?!...

Fiți-ar sēcat graiul Mițică, când ți-ai deschis
prima óră gura...

Caută numai caută, de un an de ăile că profesăm
acest lucru plăcut și nu ne-a șciut nime până mai de
alaltăeri, ce ne-a observat pizghirita naibei de
Mițică.

O, in ce tignă mi se scurgeau până aci ăilele in
oceanul vecinicieı!

Trăiam mai bine ca ori și cine. Mai bine și de-
cât principalul meu. Și cum nu, când și la masă,
chiar inaintea lui, zama de de-asupra, cea mai unsă
mi-o pune in talieriul meu, iar lui îi remāné partea
cea mai puțin unsă. — Dapoi veștmintele frumoșe ce
le-am mai căpētat, tóte erau din stofele cele mai
fine, și mai la modă.

Ah, căci dulce e traiul când lipsit fiind, ești iubit
de-o femeie avută și frumoșă care nu-și iubeșce bār-
batul...

Par că numai acum sa întēplat: Era o séră
frumoșă de prin inceputul lui Septemvre. M'am pre-
umblat braț in braț cu ea prin aleul de salcami, când
pentru prima dată ne-am descoperit unul altuia cel
mai delicat simț al inimei: amorul. Mițica, bat'o Pre-
cesta lui Domnedeu, eră pe-atunci numai de un an și
patru luni. Ea era in brațe la servitórea care mergea
cu vre-o 30 de pași inaintea nóstră cóchetând și in
drēpta și in stînga cu soldații trecători, cari îi tra-
geau una șodatecă cu códa ochiului, iar eu cu Eula-
lia, mama Mițiceı, mergeam din uapóı șoptindu-ne
vorbe dulci de amor. Incă in acea séră am căpētat
dela ea primul sărut. A fost așa de dulce pe cât de
amară mi acuma viēta.

Naucul de mine cum nu m'am știut griji ca să nu fiu observat de nime, când pré bine potém să știu, că câmpul e cu ochi — padurea cu urechi. Altcum de ar fi tăcut Mițica, sfârsciogul de Papalapte acum n'ar ști nimic, iar eu mi-aș fi potut încă trăi traiul în tignă și linișce.

Dar nu mi-i nime cauza numai eu singur.

Vai! Vai! mult amar mă róde, când mi-aduc aminte de cea ce făcui: Cum nu, când după închisul cancelăriei în loc să mă fiu dus ca de comun la plimbare, mă iau cu principalul Papalapte până la el acasă. În curte când intrarăm, ne ieșe înainte Mițica bat'o réul. Eu, ca să dovedesc lui Papalapte că-i am îndrag fata-i chioră, pentrucă-să vă spun, Eulalia îi mamă vitregă, o iau în brațe o aredic în sus și cu un ton blând și gingaș îi dîc:

— Mițico!

— Poftește badică Ion?

— Dă-mi un pup.

— Ba nu ȕeu eu.

— Și pentruce nu draga bădiului?

— Pentrucă vă pupați pré mult cu mamica când tătucă nu-i acasă și nu vă vede.

Cum m'ar fi opărit cineva. De perplex ce am fost, n'am potut grăi nici un cuvânt ba nici chiar a micăi, ci am gâlfedit numai și am tremurat din tot corpul. Domnul Dr Papalapte, principalul meu, mă privi numai înmărmurit, iar după ce intrarăm în odaie imi dîse, că pentru evitarea neînțelegerilor, gâlcivelor, conflictelor și pentru pacea casei domniei lui, să-i părăsesc casa, căci d-lui imi interȕice de a-i fi mai mult șcribler.

Atâta tot, și numai mult.

Acum, că unde să mă duc și ce să fac, de ce să mă apuc, nu știu. Nu știu nici aceea, că ce va dîce și ce va cugeta lumea despre mine.

Altcum ea cugete ce-i place, că eu știu, că și eu îs om ca ómenii, bun, dar nu fără greșeli și pécate.

A R E C A P .

(Istorie din bătrâni.)

Veȕi tu, veȕi muiere, pruncul nost e mare,
 'I-a dăruit sfântul cap cât o căldare,
 E 'nalt și suleget, frumos la stătură,
 Ar fi bun de popă căci e bun de gură;
 Cum e dēnsul numai unic la părinți,
 Ar fi fórté bine să fie 'ntré sfiuți,
 Deu, de nu chiar slabă minte hrănim noi
 Și nu facem bine că 'l ținem la oi.
 Banī avem ca pleava, ba avem de tóte,
 Ce gândești, că asta dóră nu să póte
 Să-l facem un popă séu un protopop?
 Na, aci 'mi-e mâna!... altcum mă potop.
 Mâne merg cu dēnsul, mă duc la vlădica,

Că-i pécate să piară — să dîc — pe nimica,
 Pe poimâne seara vin cu el sfințit

Ca si sfântul Petru-așa de procopsit.

— Bine dîci bărbate, te și ia la drum
 Ia-ți o mine galbēni și plecați de-acum;

Încinge-ți tisigul, bagă mâna 'n tic

Și cum dîci bărbate, fă-l popă voinic.

— Sêrut sfânta dreaptă? — No, da ce voești?

— Satul meu te rógă ca să ne sfințești

Diacon și popă pe feciorul meu,

Fiindcă n'avem popă și ni-i fórté greu.

— Da are fecioru-ți cap pentru popie,

Făr' de cap nici póte cineva să fie?!

— Are Présfințite, uită-te la el,

Are cap, să vede, mai cât l'un vitel.

— Dar' vorba-i că óre în cap este minte?

— Așa cred că are că eu 'is părinte;

Eu de n'avém minte aș fi aȕi sêrac,

Dar te uită mintea ce m'a căștigat!...

Mi-a rémas ș'acasă să trăiesc pe plac

Ca și cel d'ântăie om din al meu sat.

— Pe sēmne să vede a fi potrivit.

— Sêrut póla hainei Înalt Présfințit!

— Mâne dup' amédăȕi popă o se fie,

Mâne cătră 'n seară îi dau singhelie.

Precum le fu vorba s-a și întēplat,

Dar fiindcă prorocul nu era „chiamat“

Nu fu primit bine în patria sa,

Căci la taina 'cincé nu să pricepea.

Un om mare 'n gură scormonește 'n spuză,

Jarul să desvăle — să trimite-acuză; —

Însă la vlădica era apă multă,

De poterea apei și jarul ascultă.

Bine-i dar pe popă o să-l uiduim,

Cu necărturarul altcum să vorbim:

V'om mânca noi cele șapte rânze-a popii,

De noi mai mult popo să nu te apropii, —

— Mergem la vlădica, tu nu ești de noi

Că 'ngropi de vii ómeni . . . și le dîci strigoii.

E! dar fost' a popă la mai mare turmă

Și șcii priculiciul unde-și face urmă!

El cunóște bine sfinții dintre sfințe,

Șcii că la vlădica: nu mergi fără cinste.

VEVERIȕA.

☞ O R O G A R E. ☜

Acei preonorați domni, carii sunt datorî cu prețul a bonamentului încă din pătrării trecuți, sunt rogați din nou a satisface datorinței, căci in cas contrar vom fi nevoiți a-i provoca cu publicarea numelui intr'unul din cei mai proximi numerî ai „Vulturului“, ca să șcie totă lumea că ce bunî platnicî sunt domni aceia.

REDAȚIUNEA „VULTURULUI.“

D-nul profesor Dr Spaimă.

Liniște! Nu vè tot umble gura fără voi *ca la meliță.*

*

D-ta așa cugeți d-nule Suciă că vorbești *numai cu un măgar* când vorbești cu mine? En, spune-mî, ce ai dice d-ta intr' aie mele inprejurări?

*

Când ım fost a botaniza așa a ploat de tare, încât atâta imală s-a fost încârcat la mine pe un păpuc, de era cu mult mai greū decât amëndouē la olaltă.

*

Nu șci cine a descoperit America? En inchi-pueștete in timpurile acele și nu cred, că nu vei șci.

*

Muritorii nu trăesc in veci.

*

Pruncuțul, când invață a umbla, numai cu un picior pășeste nainte, după acea cu al doilea, treilea ș. m. d.

*

Gătând cu mineralogia, sē trecem la descrierea metalelor.

*

Să șciți, că corpul este intr'o legătură așa de strînsă cu sufletul, încât decă mōre corpul, atunci și sufletul *să nimicește* și să preface *in spirit.*

*

Că cât e de mare și minunată Provedința di-vină să observă și de acolo, că ni-a pus mōrtea toc-mai in sfērșitul vieții nōstre.

*

Cum pōte fi? Ar trebui să fim aici 25 inși, și eu numai *pe dece ved.*

— Mē rog, d-nule profesor, unul lipsește.

— Așa? Acea n'am șciut!

MONSTRONCMIE.

Kartyi kotunyeszk gyács gyilá Orágye szkriszá gyi minye pá fundu lázi kari gyi ie mnyo rámász gyela kotuná hál batrán gyil tyámá Vaszálíká kárigyiel o deszentolit gyács in ezará romínyáská.

Amaricziŕ mnyei párinéz!

Gyekând vinyiŕ gyákászá asztátómná gyi ruku-lŕ gyi regutá áics in bidiganyia aszta gyi kotunye hieofoku ŕ gyátuncs nustyu cse nyevoie mo kápátát gyi tuseszk reu și mnyi szo rosș ptyelea pa ptyicsóre. bágszámá șesimá dráku csám putut fáce mizșináu ká gyi izsicziru hál mult kárel putyem face in tătă diua gyi numa dumnyezo nye șcsi apu flaminz ka dreáku ká numa nyestye kafá kápátám gyiminyácza apu și aceiaŕ ré nyevoii. Áicse dragá máiká or pusz vina pá minye ká misz ku kolerá și mor incsisz tri zile, afityá lye szpunyám io lor și la domnu regimencz-arcz ká nám io kolerá, numá kát am bëut muszt gyi-cselá gyi sztruguri. Akú dará io mă rog gyi dumnye-vósztá ka szá vē mai indurácș gyám trimetye kátye-csevá áics, ká ásámpáre ká gyi komiszu ászta și gyi kafá háiá nyágrá numoi putyá io ingrășá. Trimetyeczím dará nyistye kárnácș nyistye kárdá-boși nyistye szingyereczi nyistye kolácsi ku mák și nyistye pánkove ku láptye ákru ka szá ám și io

olyáká gye tymnyalá ká şesicz dumnyevószta binye ká miem táre tyiposzész ká tránkotyie gyácsesztea.

Am mái gíngyit şi la háia ka szá fug gyáicse numá iară mám szokotyit ka szá nu fák lukru ála ká numa kát mor pringye zsándárii şatunes mor bagá in áristá.

Óre placevė dumnyevósztrá uiságuri şi nootáti gyipáicse. no, dáká vá pláce atuncsi szá vė mái szpun io o kátyevá. nu kunóstyecz dumnyevósztrá pá un domn gye román nalt. zdravén şi mándru gyel tyamá *Pop Iustin* şi iel ii birtokuş in Tyinká. No táikámnyeu iubitye szá şesi dumnyetá cse román ágyevérat şi csinsztit ii omu ála. Alduiáskál dumnyezó ká mágyiunéz lám vázut áicse in Orágyie la „Zidfa“ şi intro gramadá gyi unguri o czinut o predikáctie gyiszpre románi. Alelei dómnye czukálás in fruntye ká kít szá in szufletziszá gyi táre domnyişoru Iustin şi kum blásztámá gyi táre pá ei şi zicsá kátrá ii kász bityeri. Dómnye dánye mulczi románi gyi acsesztia. szá vegye kái şogor kú domnyişoru *dr. Buna* kárei fişkalos táre bun şi igyeş áicse in Orágyie şi ii román ágyevérat gyikáre nu szá mái pótye vegye pá fáczá paméntului. Traiaszkál szántyetrú inru mulcz ány fericsitz.

Tumná ása mái ávem áics un om gyi trabá román kurát in szuflet şinrup şácselái domnu fişkáros *Florea Duma* doktorú káre áşá szá şesicz ká szá híu ál drákului dáká nusz puczny fişkároşi áşá gyi fáini şi gyi isztecz şi kum şi nu dómnye dómnye kánd şákumá o szkápát gyin tyemiczá gyi 12 ányi pá o muiere. Álelej táiko czukutyie 'n tyiká tumná ákle fuszáj kánd vinyi itéletu hál mare gyela kurie ingye o sztrágat maiesztátyá szánpárátu cátrá czará hopták tát omu száudá şi szánczáleagá ká muiereá áia káre o foszt zsugykátá la 12 ány gyi robie pentru ko foszt vorbá ká şár fi omorit bárbatul, pótye merzse lá szobodság pá vecsie ká domnu fişkáros *Duma* gyelá Orágyie áşá kárczi bunye şi áşá szkriszori czápinye io fakut gyi ii muszáj szo lásze kátrá kászá. Vezí táiká átuncs auzind ácsásztá porunká bgyátá muiere, o szárit ká o bolundá gyi bukurie şi lo szárutát pá domnu fişkáros in tátye láturile. No vezi táiká mnyeu czukutyentyiká gyámu máintye daká ái vrun báí apu átuncs tát lá gyáisztyá fişkároşi viná pá káre czíoi szkrie io, ká acsesztia şesú ká tye vor mántui csár şi gyelá szpunzárátori.

Szpunyeczim gyi csinye szá vá mái voroveszk ákú, áhá, szesú ákú gyaháia ká szo intémlát áicse un notaráš ku numile *Oncea* gyelá B.-Lazuri. om gyi trabá buná şi román kurát lá inyimá káre o dárui 500 gyi zlocz bunyi ágyiká o mnyiedouászutyješicsinszöcsgyizlocz gyi bánká pá száma áskulei csei rumányeşes gyin Kárbunári. cse foku dómnye cse gye bány numá vezi ká domnului notaróş nu io pászát gyi bány pėntru lukruri rumányeşes, csei gyirept ká pucziny notaráşi ieszt áics iu Biharia ku áşá szimeczuri bunye rumá

nyeşes ká domnu *Óncea*. Traiáskál szántyetrú şi dumnyezó mulcz ányi fericsitz gyinpreuná ku falimia szá gyinpreuná. deei dumnyezául rumányilor porcsi gráşi şi ptyitá móle şi bányi mulcz şi joszág gyi tát felu pá lume şi pá pamént.

No, akú nu vá mái szkriu, mái mult numá vá lász ku dumnyezo szává tíráiáská mulcz ány fericsicz şi bunyi gyin preuná ku drágu voszt fecsor *Tripón* kárei áics lá kátányie rágutá in Kotonováros.

Viszuri kurátye şi plekácsunye gyiréptá şi voie buná şi szinábátye czie şi mie şi vouá şi nouá gyinpreuná ku minye.

Mái ramányecz szánátoşi.

Tripón,
kotuná npárátyáská.

EXECUTIE.

— Deórece d-ta după mai multe ameninţări nu 'ţi-ai plătit încă nici până 'n ziua de astăzi datoriile, am venit să te exequiez. Inşirám deci Itige ce ai şi ce n'ai?

— N'am sănătate şi bani; am o gramadá de datorií. Bine-ar fi, d-nule executor, decá m'ai scăpa de ele.

Zama fost cum fost.

— Anecdotá. —

Un ungur ese-odatá
La pádurea inverđitá
— Rachova cum e numitá —
Şi tot cautá ceva, cautá,
Dar ce? Era şi seniná,
Densul avé puşca pliná
Şi cu puşca — paş de paş
Naintézá dup' un glas:
— „Varo nu io cumva prost,
Ori aude ce nu fost?

De chind maica meu focut
Nici auđit nici vođut!
O, da mundru-ı! stai che vine,
No, astez io prinzi bine,
Am nădejde-n ochi și braț
Che-l vod, numa nu am saț.“
Ca un om din lumea vechie
Pune pușca la urechie,
Tronc! ea cade; dar ce-ı ore,
„Pasere-ı akár cicóre?“
— „Ce prinț dulce!“ și de fórne
Să scărpana des pe fóle;
Deci să dusă la-ale sale
Curgându-ı din gură bale.
— „Sári te! . . . vunut frumos,
Io pușcat din cranga jos,
Și cred ca fi tare bun.“
— „Me la dracu, vom nebul!“
— „Taci și de loc opărește
Ciupelește-l și belește,
Fă-l frumos in piele gólă,
Fă oc și-l pune in vólă.
Apoi prinzule gătește
Că stomacū koroglește
Și biz' isten dache pot
De dor nici căsca de tot
Gura“ . . . Ola clocotește
De gândești că se risipește,
De gândești ca se risipe
Și peste puține clipe
Blidu-ı plin, linguri la mână,
Mic și mare toți s'adună,
Car' de care pe 'ntrecute
Să pape zama mai inte.
Toți sëtuli. „Vare ce pute?“
Un copil iese pe ușe:
— „Moi Petre, nu muncat voi
Rumuniı ce muncat noi,
Ba cred che nici nu vođut
Dechind mata vo focut!“
— „Ce-ați mánecat voi așa bun?“
— „Ascultă numai che-ți spun:
Durmit io chind taiche dus
La Rachova, și de sus
Un pasere mundru prins
Cu bru ıoș fost el incins;
„Uf! pupupup! — chind ciocan,
Uf! pupupup! — chind boltag“
Chintat acela cocor,
Taiche tet scopit di dor.
Io Petre abuni samă
Nu șciut che cum il chiamă,
Numa che nu muncat iarbă,
Mami pus la foc să fiarbă
Și chind bine fost gătat
Mami dat și noi muncat.“
— „D'apoi bun a fost, d'apoi,
Prostolan de jıdovoiu?“
— „Șci tu: zama fost cum fost,
Carne pute fost!“ — „Prost, prost!
Nu mai máncați in viață
De acel fel?“ — „Nu che mi greață!“
— „Remetén ești cum să vede,
Că n'o să mánca dracu-ți crede.“

VEVERIȚA.

PENE DE VULTUR.

Pruncuțul stă jos pe brânci și plânge cât pôte
de tare. Deodată se cprește.

- Mamă, ăice el, de ce plâng eu?
— Pentru-că nu te-am lăsat afară că plouă.
— Af! Așa e . . .
Și incede a plânge și mai tare.

*

La școlă :

Profesora arătându-și degetul cel mic:

— Cum se numește ăsta?

Eleva tace.

— Auricarul, urmază profesora cu gravitate. Se
numește așa, pentru-că il bagi câte odată in urechie.

Apoi, urmând și ridicând degetul arătător:

— Dar ăsta?

— Nasicularul, respunde copila, pentru că'l bagi
totdeuna in nas.

*

Un dialog :

— D-le, de ce te uiți la mine cu ochi așa de
aprinși?

— Ah! Dómnă! Te rog, te conjur, cere-mi cea
ce eú nu îndrăsnesc a-ți cere.

*

Altul :

— Nu ințeleg muierc, cum de nu mai taie bri-
ciul meu nimica? . . .

— Chiar dragă, nici eu nu mă pot pricepe, când
pân' acuma el era cel mai bun cuțit in casă pentru
curățirea verdețurilor.

*

Nimerit : Păcală avé drăguță pe o pestră dela
familia unui căpitan. El, bietul, tot năute de amé-
dădi avé obicei ca să-și cerceteze amanta. Odată ni-
meri acolo tocmai când pestra era ocupată cu im-
brăcarea dómnei căpitanuț. Căpitanul, un om critic,
il zărește și mână cu un baston pe el:

— Bată-te să te bată Păcală, da cum cuteđi tu
să-ți cerceteđi draguța totdeuna atunci, când ea in-
bracă pe dómna?

— Iartă-mé, d-nule căpitan, de altădată atunci
v'oiú veni când o desbracă.

*

Sincer :

— Frate Petre, aș dori niște veștminte; nu-mi-ai
poté recoménda pe croitorul teu.

— Pe densusul ție, da; dar pe tine lui, ba.

*

Barbar :

— Spune-mi iubite bărbate, cu ce ți-aș poté
face o bucurie pe ăina-ți onomastică de mâne?

— Vinde-ți clavirul!

*

Fericită :

Cuconița trezându-se din somn :

— Ascultă numai maică dragă, tocmai acumai visai, că eram la cununie cu un oficier.

— Mai adormi dară olcă fica mea, dora vei visa și cautiunea.

Licitare :

Exec. Acum 'ți voi licița cea ce ai mai plăcut in casă. Te învoești?

— Bucuros, d-nule!

Exec. Spune-mi dară, ce ai mai plăcut in casă?

— Pe sócra mea.

SCHMÜLE ÎNVATĂ ȘI SĂ PROCOPSEȘTE.

Taci thu Schmöle-leben se nu lovi io pa thine cu piciorul așe di thar, di ghindești che the levit un mogar.

Mai bine să fi thu Schmöle-lében iuristul cel mai de frunte, decât fișcalul cel mai din urmă.

Chind the ve trēsni in virvū capului, atunci să șei thu Schmöle-lében, chei vreme ploios.

Mă Schmüle! Thu inche mai cuteți se țici che te insori și fără zestre. Nū, și tu nu cugeți la acea, che dache maicata nu ar fi avut zestre, tunci nici thu nu ai fi pe lume.

De ce mă chiemi ?

(Sfat burlacilor.)

De ce mă chiemi și nu-mi dai pace

Să mor in gânduri, liniștit?

De ce-mi poștești atâtea chinuri . . .

Când-bine șcii — că te-am iubit?!

Mai bine lasă-mă in pace,
Să pot gândi, că ce-i cu rost:
A crede ore încă-odată,
A iubi, ori a fi prost? . . .

Precum să vede e tot una,
Cu minte e să cânti pe plac,
Colindând pe la neveste
Și a trăi ca ș'un burlac.
Trăiți burlaci! Să nu iubiți
Gujbe vechi și fără zestre,
Ce vă 'npedecă in trai
Și vă pune 'n cap — căpestre.

M. PÊRVU.

Intră patru ochi.

— Recunoște adevărul Iustine dragă, fii sincer cum să cade unui mire și spune-mi ai tu dătorii?

— O, préiubita mea mireasă, câte voești.

RUBRICĂ DESTINATĂ AMOROȘILOR. *)**Frunță verde de tot felul.**

(Aria după „Dubă.“)

(Răspuns d-nului S. Andron — Sara-vale — la poesia intitulată „D'atunci“ publicată in nrul 20.)

Frunță verde tot din creangă

Tăvăleşte-te 'n Harangă **)

Deacă dorul te-a cuprins,

Că norocul ți s-a stins.

*) Responsabilitatea publicatelor in rubrica acésta, cade asupra autorului.

**) Haranga este un riurél, ce curga prin comuna Sara-vale.

Frunză verde tĂpĂlagă,
Nu ŝciu ce-î acea „*plagă*”,
Dară nici ce-î „*dibăcie*”
De-acum până 'n vecie.

Frunză verde „cap sucit”,
Cap de dăscălaș smintit,
Peana nu ți-o mai toci,
Că mă tem că te-î poci.

Sân-Miclăus, octomvre 1892.

E. ARDELMĂ.

➡ **Atragem atențiunea m. on. public cetitor spre anunțul lui Geiza Blum, publicat in numărul pre-sinte.** ➡

O GLUMĂ și NU PRĂ.

Demult a fost promis „Vulturul” drăgălașilor săi cetitori, că *cu personalități* nicicând nu se va ocupa. Acum însă, cetind șirele aceste, ăeu, nu ŝciu ce vor se ăică, măcar că Dumneăeu 'mi este martor, că când vorbesc despre omul acesta într'un astfel de mod, atunci mai puțin mă muștră conșciința sufletului, de-orece ăensul, după cé mai adevărată și cé mai nimerită părere *nu-î nici o persoană*. Este superfluu a spune mai departe, că omul acesta, *isolat fiind* de tot caracterul național, eo-ipso nu se pôte afla prin ordurile aceste vătēmat in onore.

Moldovan Gergely, despre cine este cuvēnt, a scris in „Ungaria”, intro așa numită „*făie*” de ale sale următorele: „*Vulturul*” apare in Oradia-mare, redactor, vezi doamne, Iustin *Ardelean*. Nimernicia noastră, că fugim după nume și titluri grandioase. Ne lăpădam de numele bun: Ioan, Avram, Iacov, Tifor, Nastasia, Precub, Florica, Paraschivă, etc. Și alungăm după: Traian, Pompeiu, Scevola, Brut, Virginia, Aurelia, Letitia. Apoi pe Scevola și pe Virginia îi vedem de multe ori desculți, și pe Traian îl vedem, ca ziler lângă zidari, facând var și ducând cărămizi. Așa întrebăm: Oare pentru ce se numește foaia lui *Ardelean* „*Vultur*”? Oare el se fie vulturul... cugetarea lui, munca lui, unghiile lui? Vulturul zboară, pamēnt n'are sub picioarele sale... *Ardelean* încă c'am așa stă cu Vulturul său, n'are nici un temei, ăisa lui, zboară prin vēnt și nu face pagubă in nimic —

numai in el însiși. Apoi după ce el n'are nici o valoare paguba făcută in el este euală cu O.”

Astfel de bolândăriți zării maideunēdi in obdeala lui Gergely cel viteaz (Nr. 1—2. a. c. pag. 46.) tocmai când era se pacheteze un pipărcar piparcă in ea. Scintitul acesta de minte își iesē din fire. El nu mai cugetă ce vorbește și ce scrie, numai cât ăă cu ele afară in dreapta și 'n ștanga — dupa placul „*patrioților*”. — Acest individ servil încă mai are órba cutezanță a face critică asupra altuia, ăensul, a căruia făie este inundată de bârfele și de nemernicii crestate și plină de blasfēmii și injurări asupra națiunei sale, asupra acelei nobile mame, care l'a laptat și crescut, necugetând la ceea, că va avē multă neplăcere cu copilandrul acesta blăstēmat și ăărăuat? Un astfel de individ, mă mîr, cum nu să teme de Dumneăeu să mai scrie un singur cuvēnt românesc, — ăic — cum nu să teme de Dumneăeu că-l va bate, permițēndu-și atăta impertinenție, că in dulcea noastră limbă, adeca cu propria noastră armă să ne lovească? — El nu să teme! Și ore de ce na? Nu pentru ceea, pentru că bine ŝcie, că Dumneăeu nu bate cu măciuca, ci iă mintea dela om. Iar apoi așa sună vechiul proverbium românesc, că: „*De unde nu-î ce, nici Dumneăeu nu pôte lua*.” Așadară Gergely neavēnd nici o frică de baterea lui Dumneăeu, rânjind face batjocură din noi și limba noastră sub scutul umbrei dela Emke.

Ore ce ai de cuget mēi Gligore? Iți faci de cap? — Ești profesor de universitate, adeca, va se ăic, ți-ai ajuns scopul și ținta prin *renegatism*, prin *trădarea neamului tău însuși* și prin *vinderea sufletului-tău* dracului. Ai ajuns la o demnitate, dela care mai sus, din postul de „*comisar de securitate*”, cum ai fost mi se pare in Alba-Iulia, unde numai cu hoți și cu țelharî ai avut de lucru, a ajunge, ar fi o absurditate. Ce-ți mai trebue ăără? Ce-ți mai este scopul, de te scarpēni ca serofa cea rîtosă?

M'am și ris și indignat de prostia ta Gligore cetind dupa pasagiul, in care mă batjocurești pe mine ult_ult pasagiu, in care urlî astfel: „Despre *Calic*-ul să nu fie vorbă, dupăce într'un alt articlu odată ne-am spălat mîna după el.” — Alelei Dămne, ce Pilat din Pont, cum își spală el mînile! Auđi mēi Gligore, confundî treaba. Ți-a spus odată *Calicul* că ești *Iuda*, ci nu *Pilat*. Apoi inzēdar ți-ai spēla mînile, că nici chiar apa cé sfințită nu le-ar curăți de murdăria care s-a prins de ele, scriind nemernicii d'ale cum se află in „Ungaria”.

Chiar, că drept are „Calicul“ când ȃice, că me-riți *ca streangul să te ridice.*

Să-ți fie destul deocamdată pentru un porțion și-ți tene gura in viitor. Nu crede, că ai lucru cu un *Răcz János* și cu alți pruncotanȃ, pe carii i-ai terorisat și i-ai jucat așa precum lui Gligor i-a plăcut, ci ai de lucru cu ómeni români, cariȃ, decă te porți și maideparte așa de obrasnicește și te bagi in cele private ale lui, cum ai făcut cu mine și fóia mea, te vor juca domnește și te vor invęta la *mores patriae.*

Decă nu creȃi, *en să avem onóre in persónă.*

Iustin Ardelean.

POȘTA REDACȚIUNELI.

Pițigus. V'am făcut pofta. Iată că le publicăm. Avem însă speranță că mai in tot numărul vei avé ceva publicat, deórece

cap ai in vęrf cu lună și 'ncárcat de minte bună. Mai ai ș-un talent frumos, dar oleac' ești cam lenos. Las' dar lenea la o parte, și ne scrie câte-o carte, ca s'ai nume in vecie, că ai avut *dibăcie.* — Săutare! -- R. R. Am Primit cele trimise, însă deocamdată nu le-am potut publica, avęnd lipsă incă de puțină cioplitură. Săutare! — I. R. (Zam) Am primit abonamentul. Mulțămită publică și săutare privată! — I. B. (Mărăuș-Ucuriș.) Premărirea persónei I. B. din rubrica „Posta redacțiunii“ a numărului trecut 21. nu se refereste la vr'unul dintrę d-vóstră, ci să refereste la un prăpădit de baș-bozuc din comitatul Huniadórei. — Săutare cordială! -- V. E. Am poté să inșirăm barem 77 de lucruri infame și copilărești comise de stimata-ți persónă, dar tăcem, că nu voim a neferici pe un „nefericit“ cum ești, care pentru bucăturișca cé de pituță ce-o capeți dela „marinimosul“ fiseľgăbirău pentrucă îi lingi tinta tótă ȃiua și îi sgherii cu peana de vr'o 6. anȃ, ești in stare a-ți scrie numele original româuesc cu *ny* in sfęrșit. — Astfel dară-ți consultăm ca să tacȃ pe pene și să-ți bagi flitul in blidul cel cu năsip (porozeu) până nu ne apucăm a te scărmana deamęruntul. — Aplecățiune! -- S. J. Aici, in Oradea-mare nu esistă nici un român de acela nume. — L. G. Primiad cele trimise numai in óra ultimă, nu li-am potut da loc in numărul presinte, dar in numărul proxim nesmintit. — Săutare! — F. F. De socotești că așa va fi mai bine, atunci fă așa, și nu ni cere sfatul nost. -- Săutare!

Journale si reviste

CĂRTI,

☞ circulare, reclame, placate ☜

și

libele pentru cancelarii

și

altele aici neamintite tipărituri se pot procură

cu pretiu fórtę moderat

la

TIPOGRAFIA A SOCIETATII PE ACTII

„SZIGLIGETI“ in ORADEA-MARE,

(Strada principală, in edificiul „Széchenyi“).

Fundată la anul 1845.

Fundată la anul 1845.

Ignatiu Weisz si fiul seu

mainainte Ignatiu Weisz,
Oradea-mare, str. Arborelui-Verde nro 8.

Recomendă m. o. public român juvaerele
sale de aur și argint, orologie și pietri scumpe.

Schimbă seu cumpără ori ce obiecte de aur
și argint cu cel mai inalt preț.

Pălarii, ghete, chimeși și toate obi-
ectele necesare bărbaților in calită-
țile cele mai fine și pe garanță se
pot afla in neguțatoria lui

MORIT SCHWARTZ

care s'a fundat la anul 1849 și care
de atunci și până n zilele de azi
a fost tot bine cercetată de m. on
public.

Neguțatoria este cunoscută sub
firma lui M. Roth, și e pe piața
Bémer.

Minunate velocipede

SĂ AFLĂ IN PRĂVĂLIA LUI

H. Friedländer,
Oradea-mare (Str. principală)

care se pot cumpera cu preț foarte moderat, ba chiar și
pe rate.

Susnumitul neguțător își recomandă on.
public român încă și cele mai fine și ieftine
pălării și chimeși, precum și nafrămi și ghete
bărbătești.

Corespondințele din provința pot să fie
românește.

Transpunere de prăvălie.

Fac cunoscut m. cn. public, că prăvălia
mea de sticlă, porțelan, oglinzi, lampe, precum
și de tot felul de vase pentru culină, care este
cunoscută sub firma:

Weinberger si Blum

(Oradea-mare, str. Arborelui-verde.)

dela 1. Noemvre st. n. a. c. o transpun pe strada
Vulturului (Sasuteza) in casa lui Sonenfeld.

Pentru a incunjura daunele și greutatea
care umblă cu mutarea, vând marfele mele cu
cele mai moderate prețuri. Cu tota stima

Geiza Blum.**Transpunere de prăvălie.****FRANCISC WALLERSTEIN***neguțiator mare de mobile.*

(Oradea-mare. Strada Arborelui-Verde)

Recomendă m. on. public român diferitele sale mobile spre cumpărare cu pre-
țuri foarte moderate.